

Nederlands Bijbelstudie Circulaire

34-ste jaargang nummer 1

april 2024

Ik ben geen Jodenhater

door Jb. Klein Haneveld, 1960

Het vraagstuk Israël staat vandaag wel bijzonder in het brandpunt van de belangstelling der gehele wereld. Het Joodse vraagstuk is een vraagstuk van de allereerste orde. Daarbij zijn twee dingen, die onze aandacht vragen: Het internationale Jodendom en het nationale Jodendom.

Wat dit laatste betreft, wij weten alen dat sinds enkele jaren in het Midden-Oosten een staat ligt, die "Israël" heet. Het Joodse volk, dat eeuwenlang "zonder koning" ^{Hos.3:4} en "zonder land" is geweest, heeft thans weer in het heilige land, waar "de as hunner vadersen rust", een onafhankelijke staat, met een eigen regering, met een eigen taal, met een eigen cultuur. In politiek opzicht gaat het deze staat nu niet bepaald voor de wind. Wat deze jonge natie echter in economisch opzicht heeft gepresteerd in enkele jaren wekt de verbazing van de gehele wereld, en is een modern wonder. Maar het land is omgeven door minstens vijf Arabische staten, die - hoe ook onderling verdeeld - het overigens eensgezind op de ondergang van "Israël" hebben

voorzien. Zoals eens Ismaël stond tegenover Izak, en Ezau tegenover Jakob, zo staat vandaag de Arabier tegenover de Jood, die elkaar op leven en dood de erfenis van het land Palestina betwisten. Deze eeuwenoude vete stelt de internationale wereld voor een schier onoplosbaar probleem, en is voortdurend aanleiding tot internationale spanningen. Het Woord van God leert ons echter, dat zolang het Joodse vraagstuk niet is opgelost, de volkeren dezer aarde geen vrede zullen hebben.

De vrede der volkeren staat of valt bij de vrede van Jeruzalem, de "stad des vredes". Daarom vermaant de Psalmist ons "Bidt voor de vrede van Jeruzalem". ^{Ps.122:6} De uiteindelijke oorzaak van alle politieke spanningen, en van

alle oorlogen ligt volgens het "profetische Woord, dat zeer vast is" ^{2Pet.1:19} in het onopgeloste Joodse vraagstuk. Knappe staatslieden blijken onmachtig dit probleem op te lossen. God zelf heeft de oplossing daarvan echter in Zijn eigen hand gehouden. En de dag is niet ver meer, dat de vrede op aarde verankerd zal zijn in de vrede van Jeruzalem.

Behalve het nationale Jodendom, waarmede de wereld in de laatste jaren geconfronteerd wordt, is daar ook nog het internationale Jodendom als een kwestie, van de allerhoogste rang. Vele miljoenen Joden leven verstrooid onder bijna alle volkeren der wereld, achter het "IJzeren Gordijn", in Amerika, in de Noordelijke staten van Afrika. Ja, daar is praktisch geen land ter wereld, of daar zijn Joden. Hoewel reeds 1/10 van de totale Joodse wereldbevolking naar Palestina geëmigreerd is, en burgers zijn van de staat "Israël", leven naar schatting nog zeker dertien miljoen Joden in verstrooiing over de ganse aardbodem. Zij vormen in de landen hunner ballingschap tot op de dag van vandaag een politiek probleem. De eeuwige Jood, wiens voetzool geen rust kan vinden, is de eeuwen door het voorwerp geweest van haat, vervolging en verdrukking.

Het anti-semitisme is al zo oud, als het Joodse volk zelf. Telkens opnieuw stak het de kop op. Zelfs in onze moderne, "verlichte eeuw", met zijn "handvest van de rechten van de mens" zien wij het anti-semitisme weer plotseling in

alle delen der wereld als paddestoelen uit de grond verrijzen. Het begon bij de jongste jaarwisseling. Op de synagoge te Keulen werden anti-Joodse leuzen en hakenkruisen geschilderd, evenals in andere plaatsen van de Duitse Bondsrepubliek. Maar niet alleen in Duitsland, ook in Engeland, Denemarken, Zweden, Nederland, ja zelfs in Amerika hoorde men plotseling van anti-Joodse demonstraties. Met verbijstering hebben wij ons afgevraagd, hoe dat mogelijk is. Is de wereld nu al vergeten, hoe in onze generatie tussen 1940 en 1945 bijna zes miljoen Joden in de Duitse concentratiekampen vermoord zijn geworden.

Vanwaar dan deze nieuwe anti-semitische vloedgolf? De staatsleden geven daar verschillende antwoorden op. Sommigen spreken van "nozem"-praktijken. Anderen beweren, dat het internationaal communisme er de hand in heeft, alleen maar om onrust te zaaien in de Westerse wereld. Weer anderen spreken van het fascisme, dat nimmer geheel in Duitsland uitgeroeid zou zijn. Wat is de waarheid? Het is moeilijk te beoordelen. Maar als wij het Woord van God onderzoeken, en de historie van Israël nagaan, dan weten wij, dat de volkeren der aarde door alle eeuwen heen een gruwelijke haat tegen dit volk van God hebben geopenbaard. Hoeveel duivelse pogingen zijn in het verleden ondernomen om dit volk van de aardbodem te verdelen. Maar telkens bleek weer, dat God niet toestaat, dat Zijn volk wordt uitgeroeid. En met

de hand op Gods Woord durf ik te zeggen, dat het bestaan van de huidige staat "Israël" en de jongste anti-semitische uitingen een duidelijk teken zijn, dat God bemoeienis heeft met Israël, het uiteindelijk zal brengen in de vrede van de heilstaat, die Hij het beloofd heeft, onder Koningschap van Jezus Christus, de thans nog verworpen "Koning der Joden".

Gods verbond met Abraham

Dat God Zijn hand heeft in de wereldsgeschiedenis, is boven alle twijfel verheven. God heeft een plan met de wereld. En dat plan van God is een heilsplan, dat de redding der wereld beoogt. Gods bedoeling is de redding van de gevallen mensheid, die zich van Hem heeft afgekeerd en verloren is in zonde. Dit wereld-omvattend heilsplan, dat God in Zijn oneindige wijsheid en liefde heeft uitgedacht vóór de grondlegging der wereld, heeft deze merkwaardige bijzonderheid, dat het verbonden is aan één belangrijke figuur uit de grijze oudheid. Meer dan 4000 jaren geleden heeft Gods plan tot redding der mensheid gestalte gekregen in één persoon: Abraham, de "vader aller gelovigen". ^{Gal.3:7}

Abraham is één van de grootste figuren der gehele mensheid. Zijn naam wordt geprezen door Joden, Christenen en Mohammedanen. In hem verenigen zich dus drie grote wereld-godsdiensten.

God Zelf heeft deze aartsvader verkoren, om in hem en in zijn zaad Zijn heilsplan te verwezenlijken. Daartoe

heeft God hem door een duidelijke en besliste roeping afgezonderd van alle mensen. Hij riep Abraham uit Ur der Chaldeeën, en wees hem de weg naar het beloofde land Kanaän, het tegenwoordige Palestina. In dat land gaf God hem de grootste belofte, die ooit een mens ten deel viel. Daarvan lezen wij "De Heere nu had tot Abraham gezegd: Ga uit uw land naar het land, dat Ik u wijzen zal; en Ik zal u tot een groot volk maken, en u zegenen, en uw naam groot maken, en wees een zegen: en Ik zal zegenen, die u zegenen en vervloeken, die u vloekt; en in u zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden." ^{Gen.12:1-3}

Deze zevenvoudige belofte bevestigde God later met een plechtig verbond, dat Hij met Abraham sloot. ^{Gen.15} Van dat verbond zingen wij in Psalm 105:5:

*God zal Zijn waarheid nimmer krenken,
Maar eeuwig Zijn verbond gedenken;
Zijn Woord wordt altoos trouw volbracht
Tot in het duizendste geslacht.
't Verbond met Abraham, Zijn vrind,
Bevestigt Hij van kind tot kind.*

Dit verbond van God met Abraham is een eeuwig-durend verbond. Ook in onze tijd, 4000 jaren later, heeft het geldingskracht. "God zal Zijn waarheid nimmer krenken, maar eeuwig Zijn verbond gedenken". In dit verbond is Gods heilsplan voor de wereld inbegrepen. Hij zeide immers tot Abraham: "In u zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden". Niet alleen alle volken en rassen, maar alle generaties, in welke tijd zij ook geleefd

hebben of nog zullen leven, worden in Abraham gezegend.

Na de dood van Abraham werd zijn zoon Izak, en later diens zoon Jakob, de erfgenaam van dit Goddelijk verbond, en dus dragers van Gods belofte. Omdat Hij met deze aartsvaders en hun zaad in een eeuwig-durend verbond staat, noemt God Zich "de God van Abraham, Izak en Jakob".

Wat belofde God eigenlijk aan Abraham? Als wij de verbondsbelofte ontleden, treden er drie dingen op de voorgrond. De Heere belofde aan Abraham:

1. een Volk - "Ik zal u tot een groot volk maken." ^{Gen.12:2}
2. een Land - "Aan uw zaad heb Ik dit land gegeven." ^{Gen.15:18}
3. een Zegen - "Ik zal u zegenen en in u zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden." ^{Gen.12:3}

Laten we thans eens in de Schrift nagaan, hoe God Zijn belofte waar maakte.

Ik zal u tot een groot volk maken

Het ontstaan van het volk van Israël is meer een wonder van God. Abrahams vrouw, Sara, was onvruchtbaar. Op natuurlijke wijze was de vervulling van deze belofte Gods onmogelijk. Alleen door rechtstreeks ingrijpen van God werd aan Abraham uit Sara een zoon geboren. Izak, de zoon der belofte, ^{Rom.9:8} was de zoon van de onvruchtbare. ^{Gal.4:27} Uit dit broze begin, schiep God zich echter in vier eeuwen een volk, "ontelbaar als het zand aan

de oever van de zee". ^{Gen.15:5} Het zaad Abrahams vermenigvuldigde zich zo sterk, dat het reeds in het begin van zijn bestaan oorzaak werd tot een politiek probleem voor Egypte, waarin het in slavernij verkeerde. Dit volk van Israël, dat God zich uit de onvruchtbare schiep, is Zijn bijzonder eigendom. Israël is Gods volk. ^{Ex.19:5} Zij zijn kinderen van Abraham, Izak en Jakob, en daarom zijn zij verbondskinderen. God staat in een eeuwig-durende verbondsbetrekking tot Israël. Telkens weer zegt Hij: "Gij zijt Mijn volk!" ^{Jes.51:16} Dat heeft hij nimmer van enig ander volk op aarde gezegd.

Aan uw zaad heb ik dit land gegeven

In het boek Exodus lezen wij, hoe God door Mozes de kinderen Israëls uit het diensthuis van Egypteland uitleidde, om hen te brengen naar het land der belofte, dat God onder eedzwering als een erfelijk en eeuwig bezit aan Abraham en zijn zaad had beloofd. Het is een wonderbaar en vruchtbaar land, dat "vloeit van melk en honing". Het wordt beschreven in Deuteronomium 8:7-10. Even zeker als Israël Gods volk is, is dit land Gods land. "Het land is Mijn", zo zegt God uitdrukkelijk in Zijn Woord. ^{Lev.25:3} Hij gaf Zijn land - de twistappel der volkeren - aan Zijn volk tot een erfelijk bezit. Hij zelf bepaalde de grenzen. ^{Gen.15:8} Het strekt zich uit van de Eufhraat tot de Nijl, van de Middellandse Zee tot de Perzische Golf, en is zo groot als 122 x Groot-Brittannië en Ierland. Het is het Bijbels "middelpunt der aarde", ^{Ez.38:12} het knooppunt van drie wereld-

delen. "Alzo zegt de Heere: Dit is Jeruzalem, hetwelk Ik in het midden der heidenen gezet heb, en landen er rondom henen." Ez.5:5

Het was Jozua, die Gods volk in Gods land bracht, en dat verdeelde onder de twaalf stammen Israëls. God had gezegd: "Overal, waarop uw voetzool treedt, zal uwe zijn." Deut.11:24-25 Helaas heeft Israël zijn voetzool niet "overal" gezet, maar slechts een gedeelte van het land in bezit genomen. Laten wij echter nimmer vergeten, dat op dit heilige land de belofte rust van Gods eeuwig verbond met Abraham. Gods plan was en is: Zijn volk in Zijn land.

En ik zal u zegenen

De zegen die God beloofde aan de kinderen Israëls in Kanaän was een voorwaardelijke zegen. God stelde als voorwaarde, dat men Zijn wetten en inzettingen zou houden. Anders zou de zegen in een vloek verkeren.

Van deze zegen lazen wij: "En het zal geschieden indien gij der stemme des Heeren uws Gods vlijtiglijk zult gehoorzamen, zo zal de Heere u hoog zetten boven alle volken der aarde. De Heere zal de zegen gebieden, dat die met u zij in uw schuren en in alles, waaraan gij uw hand slaat, en Hij zal u zegenen in het land, dat de Heere u geven zal En de Heere zal u doen overvloeien aan goed, in de vrucht uws schoots, in de vrucht uwer beesten en in de vrucht uws lands. De Heere zal u opendoen Zijn goede schat, de hemel, om aan uw land regen te geven te zij-

ner tijd, en om te zegenen al het werk uwer hand." Deut.28:1-14

Onder de gezegende heerschappij van de Koningen David en Salomo, de gezalfden des Heeren en regerend bij de gratie Gods, beleefde Israël in zijn land een glorie-tijd. De roem van de heerlijkheid en de rijkdom van Salomo en zijn Israëlietisch koninkrijk drong door tot aan de einden der aarde.

De zegen veranderde in een vloek

Maar helaas, het volk keerde zich van God af. Zij negeerden Zijn wetten en inzettingen. Zij begonnen de afgoden der heidenen te dienen. En dan begint de neergang in Israëls historie. Eerst werd het rijk uiteen gescheurd in de tien en de twee stammen, nà de dood van Salomo. Beide koninkrijken blijven echter volharden in de afgodendienst. Wel zond God Zijn profeten, die het volk telkens weer hartstochtelijk opriepen tot boete, tot bekering, tot gehoorzaamheid.

Maar Israël stenigde Zijn profeten, en wilde niet luisteren. Toen veranderde de zegen in een vloek, zoals Mozes in hetzelfde 28-ste hoofdstuk van Deuteronomium had voorzegt: "Indien gij niet zult waarnemen te doen al de woorden dezer wet - zo zal de Heere uw plagen wonderlijk maken - gij zult met weinige mensen overgelaten worden en gij zult uitgerukt worden uit het land en de Heere zal u verstrooien onder alle volken en gij zult onder die volken niet stil zijn en uw voetzool zal geen rust hebben en uw leven zal

tegenover u hangen; en gij zult nacht en dag schrikken, en uws levens niet zeker zijn." ^{Deut.28:58-65} God had gezegd: "Gij zult uitgerukt worden uit het land, waar gij naar toegaat." En Zijn Woord werd letterlijk vervuld. Eerst werden de tien stammen "uitgerukt" en in het jaar 722 voor Christus in Assyrische ballingschap weggevoerd. En ruim honderd jaren later werden ook de twee stammen veroverd, en door Nebukadnezar, koning van Babel, uit het land "uitgerukt" en in Babylonische ballingschap weggevoerd. Jeruzalem werd verwoest, de tempel met de grond gelijk gemaakt en de schatten als oorlogsbuit geroofd. En het eens zo vruchtbare en overvloedige land veranderde in een dorre zandwoestijn. Zo vinden wij Gods volk verstrooid onder de heidense naties, als een oordeel over zijn ongehoorzaamheid. Maar ook in ballingschap gedenkt God Zijn verbond met Abraham; Zijn vriend.

Nadat het Babylonische wereldrijk ten onder was gegaan en plaats had gemaakt voor het Medo-Perzische rijk, leefde er een machtig en invloedrijk staatsman aan het Perzische hof, die de in ballingschap levende Joden haatte met een gruwelijke haat en de dood aan hen had gezworen. Deze man heette Haman. Hij liet door de Perzische koning een decreet uitvaardigen, waarbij alle Joden vogelvrij werden verklaard. Er werd zelfs een dag bepaald, dat zij zouden worden uitgeroeid. Maar zie, wat gebeurde! Haman, die dacht Israël te kunnen

uitroeien, en die voor zijn aartsvijand de Jood reeds de galg had opgericht, werd aan die galg zelf opgehangen. Gods belofte aan Abraham: "Ik zal vervloeken, die u vloekt", bleek ook na zoveel eeuwen nog van kracht te zijn. Haman ging schandelijk aan de Jood ten onder. En hij is niet de laatste geweest. Zijn geschiedenis heeft zich tot in onze tijd herhaald. Nauwelijks vijftien jaren geleden vergreep Hitler, een moderne Haman, zich aan de verstrooide Joden en wilde hen van de aardbodem verdelgen. "Juda muss ausradiert werden", riep hij uit in één van zijn brallende redevoeringen. Maar ook deze Haman ging aan de Jood schandelijk ten onder. Hij werd zelf "ausradiert" en zijn lijk werd met benzine overgoten en tot as verbrand. Een merkwaardige boemerang!

Farao liet eens de Hebreeuwse jongetjes in de Nijl verdrinken en later verdrong een Farao in de Rode Zee. Haman wilde de Jood Mordechai hangen aan zijn galg, maar hij werd zelf daaraan gehangen: Hitler verbrandde Joden levend of na vergassing en later ging zijn eigen lijk in vlammen op. Wie Israël vloekt, wordt door God vervloekt. Dat is in de wereldgeschiedenis herhaaldelijk bewezen. God blijft Zijn verbond met Abraham gedenken. Niemand kan straffeloos Zijn hand naar Israël uitstrekken. Wie zich aan Gods volk vergrijpt, tekent zijn eigen doodvonnis en pleegt zelfmoord. "Want alzo zegt de Heere der heerscharen: Die ulieden aanraakt, die raakt Mijn oogappel aan." ^{Zach.2:8}

Israëls terugkeer

Na zeventig jaren ballingschap van Zijn volk, gedacht God andermaal Zijn verbond met Abraham. ^{Ps.106:45} Niet alleen beschermde Hij Israël in verstrooiing, maar toen de jaren vervuld waren maakte Hij ook een einde aan hun ballingschap. Koning Kores van Perzië gaf de Joden toestemming naar hun land terug te keren en de stad Jeruzalem en de tempel te herbouwen. Slechts een gedeelte maakte van deze toestemming gebruik.

Een eerste groep keerde terug onder leiding van de vorst Zerubabel, en de hogepriester Jozua.

Een tweede groep onder leiding van de schriftgeleerde Ezra, die samen met Nehemia het nieuwe volkswezen in het leven riep. Wij lezen daarvan uitvoerig in de Bijbelboeken, die naar hun namen zijn genoemd. God zelf gaf Israël zijn land terug. Het vormde daar weer een eigen staat, met een eigen regering, met een eigen dienst. Het werd echter nimmer onafhankelijk, maar maakte deel uit van de elkaar opvolgende heidense wereldheerschappijen, eerst van het Griekse en daarna van het Romeinse Rijk. En zo gingen vijf eeuwen voorbij, waarin Israël zich kon bezinnen op de grootste gebeurtenis in de gehele wereldgeschiedenis: de komst van Jezus, hun Messias, geboren uit het zaad van Abraham, uit het geslacht van Juda, uit het huis van David, en als zodanig de rechtmatige erfgenaam en Kroon-pretendent van de troon van de koningen van Juda, de troon van David.

Een struikelend en vallend volk

Jezus Christus was Israëls beloofde Messias, de van God gezonden Bevrijder van Zijn volk, Hij voldeed aan alles, wat de profeten tevoren van hun Messias hadden voorgezegd. Alle oudtestamentische beloften waren in Hem vervuld. Als regelrechte afstammeling van David, was Hij er toe geroepen om de troon van David te bezetten als "Koning der Joden". De engel Gabriël had tot Maria gezegd: "God, de Heere, zal Hem de troon Zijns vaders David geven en Hij zal over het huis Jakobs Koning zijn." ^{Luk.1:32, 33} Toen stond het volk van Israël voor de grootste beslissing in zijn geschiedenis.

Het koninkrijk was "nabij gekomen". Hun Koning, de Zone Davids, wandelde midden onder hen. Door de tekenen en wonderen, die Hij voor hun ogen verrichtte, toonde Hij Zijn Messiaschap. Wat zouden zij met Jezus doen? ^{Mat.7:22} Het antwoord op deze vraag zou beslissend zijn voor hun lot in de komende eeuwen. Helaas, Israël verzuimde deze grootste kans in zijn historie te benutten. Zij verwierpen hun Messias. "Hij is gekomen tot het Zijne, maar de Zijnen hebben Hem niet aangenomen." ^{Joh.1:11} Zij riepen: "Wij willen niet, dat deze over ons Koning zij!" ^{Luk.19:14} Weg met Hem! Kruist Hem!" ^{Joh.19:6} Inplaats van de troon bereidde Israël zijn Koning het kruis. Boven dat kruis stond in de drie werelddalen, Hebreeuws, Grieks en Latijn, geschreven: "Jezus van Nazareth, Koning der Joden". Zij aanvaardden de verantwoordelijkheid van Zijn kruis, toen zij

voor het gerechtshof van Pilatus uitriepen "Zijn bloed kome over ons en onze kinderen". ^{Mat.27:25} Deze vreselijke woorden zijn voor het volk van Israël tot een ontzettende tragiek geworden. God oordeelde Zijn volk, en bracht het onder Zijn vloek. Als natie werd het ter zijde gesteld.

In het jaar 70 na Christus veroverde de Romeinse keizer Titus Jeruzalem en verwoestte stad en tempel. Rondom de stad verschenen honderden en nog eens honderden kruisen, waaraan Joodse mannen, vrouwen en kinderen een gruwelijke dood stierven. Vele Joden werden als mensenoffers aan de Romeinse goden geofferd. Een hartverscheurend geschrei en gewee-klaag steeg op van onder de vrouwen van Jeruzalem. Het volk werd opnieuw letterlijk het land "uitgerukt" en verstrooid onder alle volkeren der aarde. En de lange en bittere lijdensweg van de eeuwige Jood, die nergens rust vond, nam een aanvang. Israël verloor zijn volksbestaan, verloor zijn land en verloor zijn zegen, die God het in zijn verbond met Abraham had beloofd.

Bijna 2000 jaren dwaalt nu reeds de eeuwige Jood rond over de aardbodem, nergens thuis, nergens rust, overal gehaat, gekleineerd, bespot, opgejaagd, verdrukt en vervolgd. Evenals in de dagen der Babylonische ballingschap gingen Mozes' woorden in Deut.28:58-68 andermaal in vervulling: "Daar toe zult gij onder die volkeren niet stil zijnen uw voetzool zal geen rust

hebben, want de Heere zal u aldaar een bevend hart geven en bezwijking der ogen en matheid der ziel." Ik heb de geschiedboeken er op nageslagen en geef U hierbij een overzicht van de vele verschrikkingen, die het verstrooide Joodse volk in de loop der eeuwen zijn overkomen.

Gij zult onder die volken niet stil zijn

A.D. 70 Verwoesting van Jeruzalem - 1.100.000 Joden gedood.,

132-135 In Palestina 500.000 Joden gedood.

1096 In Rijnland 12.000 Joden vermoord.

1290 Verbanning van 16.000 Joden uit Engeland met bedreiging van de dood door ophanging. Pas 370 jaren later konden de Joden de Britse eilanden weer legaal betreden.

1298 In Beieren en Oostenrijk 100.000 Joden gedood.

1306 Verbanning van 100.000 Joden uit Frankrijk met bedreiging van de doodstraf.

1492 Verbanning van 300.000 Joden uit Spanje met bedreiging van de doodstraf door de Inquisitie.

1648 Afslachting van 12.000 Joden in Polen door de Kozakken.

1648-1658 Meer dan 400.000 Poolse Joden gedood in de Russisch-Pools-Zweedse oorlog.

Ik zal deze vreselijke en lugubere opsomming maar niet voortzetten. Wat een ontzettende lijdensweg voor de eeuwige Jood. Maar toch mogen wij niet vergeten, dat al deze verschrikkingen in het verleden slechts kin-

derspel zijn, vergeleken bij wat zich in onze tijd gedurende de jaren 1940-1945 heeft afgespeeld in Nazi-Duitsland. In Hitlers concentratiekampen werden in deze enkele jaren bijna zes miljoen Joden op de meest beestachtige en ongelofelijke wijze afgemaakt, vergast, of levend verbrand. De massale gruwelen, die in onze tijd aan dit arme, arme volk gepleegd zijn, vinden hun weerga niet in de geschiedenis der mensheid! Leest U eens het onlangs verschenen documentaire boek 'Opmars naar de galg', en overtuigt U van de huiveringwekkende en sadistische misdaden, bedreven aan het Joodse volk. Daaronder bevonden zich Joden, die velen onzer persoonlijk hebben gekend; mannen, vrouwen en kinderen, die eens in alle rust onder ons woonden. Als schapen werden zij naar de slachtbank gevoerd. En dan te bedenken, dat nu in 1960 nauwelijks vijftien jaren later de symptomen van de eeuwenoude, ingekankerde haat van de volkeren tegen het Jodendom opnieuw aan de dag treden!

Hoe komt het toch. Waarom is de Jood in de historie der volkeren altijd weer het kind van de rekening? Zeker, God heeft Israël tijdelijk terzijde gesteld als een oordeel over zijn ongehoorzaamheid en de verwerping van zijn Messias. Maar laten wij toch nimmer vergeten, dat God Zijn volk nog altijd liefheeft "om der vaderen (Abraham, Izak en Jakob) wil", en dat Zijn "genadegiften en roeping onberouwelijk zijn". Rom.11:28, 29 Israël is en blijft de erfgenaam van Gods verbond met Abra-

ham. Elke Jood is bewust of onbewust een drager van Gods verbondsbelofte. En God zal eeuwig Zijn verbond gedenken, ook in de twintigste eeuw. En Hij zal "vervloeken, die Israel vloekt". Laat elke staat, elke regering, elk mens, die zijn hand uistrekken wil naar de Jood, zich dat voor gezegd houden. Onder alle omstandigheden staat Israël onder Gods bijzondere bescherming.

Als wij de geschiedenis van Israël na-gaan, kunnen wij drie grote perioden van verdrukking onderscheiden: de Egyptische, de Assyrisch-Babylonische en de Romeinse ballingschap. Deze drie tijden van benauwdheid voor Israël hadden alle een verschillende oorzaak. En tevens kunnen wij de beschermende hand van God in al deze drie noodtoestanden duidelijk bespeuren.

De Egyptische nood

De Egyptische nood vond zijn oorzaak niet in het volk zelf, maar in het feit, dat uit Israël de Redder der wereld zou worden geboren. Israëls smaadheid in Egypte was "de smaadheid van Christus". Heb.11:26 Wat Farao deed, was zonder dat hij het wist, een strijd van de "slang" tegen het "zaad der vrouw". De gruwelijke poging van Farao, om Israël uit te roeien, was niet anders dan een listige poging van de satan zelf, om met Israël "het zaad der vrouw" (Christus) uit te roeien. Als deze poging was gelukt, zou de komst van de Heiland der wereld, het zaad Abrahams in Wien God Zijn heilsplan

voor de wereld zou verwezenlijken, onmogelijk zijn gemaakt.

Toen onze Zaligmaker reeds geboren was, heeft de satan nog eens een dergelijke, vermete poging gedaan in de kindermoord van Bethlehem, eveneens een rechtstreekse aanslag op de "Koning der Joden." Hieruit blijkt, dat de vijandschap van de mens tegen de Jood zijn diepste oorzaak heeft in de vijandschap van de mens tegen God. Het anti-semitisme is derhalve niet "nozem"-achtig, maar zonder meer demonisch.

Israël leed in Egypte, om Christus' wil. Dat heeft Mozes reeds in zijn tijd door het geloof begrepen, en hij "achtte de versmaadheid van Christus grotere rijkdom, dan de schatten van Egypte." Heb.11:26

Maar God "zag de verdrukking Zijns volks, hoorde hun geschrei, bekende hun smarten." Ex.2:24; 3:7 Hij doorzag de satanische listige bedoeling, en gedacht aan Zijn verbond met Abraham, Izak en Jakob. Met uitgestrekte arm leidde Hij Israël uit de "ijzeren smeltoven" van Egypteland. Deut.4:20 Hoe hebben wij, christenen, reden om God te danken, dat Hij de kinderen Israëls beschermde en bewaarde, opdat in de volheid des tijds Gal.4:4 uit hen onze Zaligmaker zou geboren worden. "De Zaligheid is uit de Joden" Joh.4:22 Laten wij nimmer vergeten, dat de Joden de wereld de grootste Mens gegeven hebben, die ooit op aarde heeft rondgewandeld. In Hem maakte God Zijn grootste be-

lofte aan Abraham waar: "In u zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden". In Jezus hebben miljoenen uit alle volken en rassen hun eeuwige zaligheid gevonden. Hij is het ware Zaad van Abraham. Die de Jood haat, haat Christus. Zij die Christus liefhebben, hebben ook de Jood lief. Want "naar het vlees" is Jezus Christus een Jood. Daarom is de "smaadheid" van Israël, ook onze "smaadheid", want het is de "smaadheid van Christus".

De Assyrisch-Babylonische nood

De tweede verdrukkingperiode, de Babylonische ballingschap, was niet rechtstreeks een gevolg van de "versmaadheid van Christus", maar heeft zijn oorzaak in de zonden van Israël. Het was de "smaadheid" der zonde. Deze ballingschap was een oordeel van God, omdat de kinderen Israëls in godsdienstig opzicht "hoereerden" Hos.1-3 en de heidense afgoden dienden. Daarom gaf God hen over aan de haat en de gruwelen der heidense wereldd machten. Dat deze verbanning zeventig jaren duurde hing rechtstreeks samen met het getal der sabbat-jaren, die zij in de voorbijgegangene eeuwen niet hadden waargenomen. 2Kron.36:21; Lev.26:34 Maar wij zagen reeds, hoe God ook in ballingschap Zijn volk beschermde en zich Zijn verbond met Abraham herinnerde. In Koning Kores van Perzië schonk Hij Israël de vurig-begeerde bevrijder.

De Romeinse nood

De derde verdrukkingperiode, de Romeinse ballingschap, was een recht-

streeks gevolg van de grootste zonde aller zonden: de verwerping van de Messias. Daarom is zij ook de langste en de zwaarste. Zij begint bij de verwoesting van Jeruzalem in het jaar 70. Zij duurt nog voort en zal pas eindigen bij de oprichting van het Messiaanse Koninkrijk, als Christus wederkomt. Want het Romeinse Rijk duurt, profetisch gezien, tot aan de voleinding der eeuw (Daniël 2 en 7).

In deze lange verdrukkingstijd staat als een vlamvend teken des gerichtts boven Israël geschreven: "Zijn bloed kome over ons en onze kinderen." Meer dan twintig eeuwen leeft Israël in verstrooiing onder alle volkeren der wereld, en wordt de koningsstad Jeruzalem door de heidenen vertreden tot op deze dag. De radeloosheid en rusteloosheid van de eeuwige Jood komt voort uit het feit, dat hij met de gestalte van Jezus Christus geen raad weet. De vlucht voor het kruis maakte hem tot een vaderlandsloze vluchteling in de wereld.

Maar toch blijft God Zijn volk beschermen. Het voortbestaan van de Jood, na eeuwenlange verstrooiing en vervolging, is één van de raadselen der geschiedenis. En de dag is nabij, dat God Zich andermaal Zijn verbond met Abraham zal gedenken, en Zijn volk Zijn Bevrijder zal zenden. Dan neemt Israëls lijdensweg een einde en zal de zwervende Jood eindelijk rust vinden in het land, dat God hem in het verbond met Abraham als een erfelijk en eeuwig bezit beloofde. En

nimmer meer zal Zijn volk daar "uitgerukt worden", maar God zal het stellen "hoog boven alle volken", tot heil en zegen van de ganse mensheid. Dat is Israëls toekomst, waaraan wij nog een enkel woord willen wijden.

De glorierijke toekomst van Israël

De verstrooiing van Israël onder de volken, begonnen in het jaar 70 na Christus bij de verwoesting van Jeruzalem, is dus beslist niet Gods laatste woord aan Zijn volk. Nog altijd is daar het bijna 4000 jaar oude verbond van God met Abraham, Zijn vriend. Hij zal dat verbond blijven gedenken, want het is een eeuwig verbond. Zo zeker als er een uittocht van Israël was uit Egypteland in de dagen van Mozes, en uit Babel in de dagen van Ezra en Nehemia, zo zeker zal er een uittocht van Israël komen uit alle landen der wereld in de "dagen van de Zoon des Mensen". Aan de lange en vreselijke lijdensweg van de verstrooide Joden zal éénmaal voor goed een einde komen. De Bijbel leert zeer duidelijk dat in "het laatste der dagen" het gehele volk van Israël terug zal keren naar Palestina. En deze uittocht uit de volkeren zal een groter wonder blijken, dan de uittocht uit Egypte. Luister maar, wat de profeet Jeremia zegt:

"Ziet de dagen komen, spreekt de Heere, dat er niet meer gezegd zal worden: Zo waarachtig als de Heere leeft, die de kinderen Israëls uit Egypteland heeft opgevoerd, maar: Zo waarachtig als de Heere leeft, die de kinderen Israëls heeft opgevoerd uit het land van

het noorden, en uit alle landen, waarheen Hij hen gedreven had; want Ik zal ze wederbrengen in hun land, dat Ik hun vaders gegeven heb." ^{Jer.16:14-16} Deze profetie werd niet vervuld in de dagen van Israëls terugkeer uit Babel. Toen was er slechts sprake van een gedeeltelijke terugkeer en uit één land. Maar Jeremia spreekt over de dagen, dat God Zijn volk uit alle landen zal terugvoeren naar hun land - "zo waarachtig als de Heere leeft". Deze dagen moeten nog komen! Ook Mozes sprak over deze toekomstige terugkeer van Israël uit de volkeren. In dezelfde afscheidsrede, die hij vlak voor zijn dood tot de kinderen Israëls hield, voorspelde hij zowel hun vloek en verstrooiing ^{Deut.28:58-68} als hun terugkeer en herstel. Luister U maar: "Voorts zal het geschieden dat de Heere uw God uw gevangenis zal wenden en Hij u zal wedervergaderen uit alle volkeren, waarheen de Heere u verstrooid heeft en de Heere zal u brengen in het land, dat uw vaders erfelijk bezeten hebben; en gij zult dat erfelijk bezitten en Hij zal u weldoen en vermenigvuldigen." ^{Deut.30} In deze ruim meer dan 3000 jaar oude profetie sprak Mozes - evenals later Jeremia - over de terugkeer van de twaalf stammen Israëls, "uit alle volkeren", en dus niet over hun terugkeer uit Babel. Deze profetie moet daarom nog worden vervuld. Mozes' voorspelling in Deut.28 betreffende Israëls verstrooiing werd in de meest letterlijke zin vervuld. Wie zou dan durven beweren, dat zijn voorspelling in Deut.30 betreffende Israëls terug-

keer en herstel niet even letterlijk in vervulling zal gaan? En laten wij vervolgens de profetie van Amos eens lezen: "Zie, de dagen komen, spreekt de Heere, dat Ik de gevangenis van Mijn volk zal wenden, en zij zullen de verwoeste steden herbouwen en bewonen en wijngaarden planten en zij zullen niet meer uitgerukt worden uit het land, dat Ik hen gegeven heb, zegt de Heere uw God." ^{Am.9:13-15}

Ook deze voorspelling kan onmogelijk slaan op de terugkeer van de Joden uit Babel. Amos zegt immers: "Zij zullen niet meer worden uitgerukt uit het land". Na de terugkeer uit Babel werden zij wél weer "uitgerukt" uit het land door de Romeinse keizer Titus. Zo zouden wij tientallen en nog eens tientallen profetieën kunnen aanhalen, die alle duidelijk en klaar voorspellen, dat God Zijn volk éénmaal definitief naar hun land zal doen terugkeren. Petrus zegt: "Wij hebben het profetische woord, dat zeer vast is, en gij doet wel, als gij daarop acht geeft." ^{2Pet.1:19} Onderzoek het profetische woord. Lees Jesaja 14, 49 en 60; Jeremia 23, 31 en 32; Ezechiël 11 en 36, 37, enz. Al deze Schriftplaatsen en nog vele andere spreken van de terugkeer van de twaalf stammen van Gods oude verbondsvolk naar Palestina. God Zelf zal hen daarheen terugvoeren. Hij zal hen doen wonen in vrede en veiligheid onder de zegenrijke regering van Christus, de nu nog verworpen "Koning der Joden". Hij zal tot hen wederkeren, en zij zullen Hem aanneemen als hun Messias. Dan zal Hij zich zetten op de troon van Zijn vader Da-

vid te Jeruzalem. Dan zal Jeruzalem het middelpunt der wereld worden en de naties zullen komen van de einden der aarde, om de "Koning der Joden" te aanbidden. De zegeningen van Zijn Koninkrijk zullen door het Kanaal van Zijn volk Israël vloeien tot alle volkeren der wereld. Dan zal het eens zo verachte Joodse volk Gods heilsorgaan zijn voor alle rassen, volkeren en naties. Dan zal op onbeschrijflijk heerlijke wijze Gods verbondsbelofte aan Abraham in vervulling gaan: "In u zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden." ^{Gen.12:3} Dit alles zal plaats hebben in het duizend-jarig vreedrijk van Jezus Christus op aarde, dat door alle profeten zo levendig en kleurrijk geschilderd wordt. Dat universele Koninkrijk van Christus op aarde zal Joods "getint" zijn. In dat Koninkrijk zullen de verachte, verschopte, verdrukte Joden, op wie de heidense naties door alle eeuwen heen zoveel gruwelijke gewelddaden pleegden, door God zelf "hoog boven alle volken" gesteld worden. De wereldheerschappij zal niet ten deel vallen aan de Russen, noch aan de Amerikanen, maar aan de Joden en hun Koning. "Dat koninkrijk zal aan geen ander volk overgelaten worden." ^{Dan.2:44} In die tijd zal de duivel gebonden zijn, opdat hij de volkeren niet meer kan verleiden tot Joden-haat en anti-semitische misdaden. De volkeren, die zich in het verleden aan Israël hebben vergrepen, zullen dan voor Israël buigen, zoals God zegt door de mond van Zijn profeet Jesaja: "Ook zullen, zich buigende, tot u komen de kinderen

dergenen, die u onderdrukt hebben en allen die u gelasterd hebben, zullen zich nederbuigen aan uw voeten en zij zullen u noemen de stad des Heeren, het Zion des heiligen Israëls. Inplaats dat gij verlaten en gehaat zijt geweest zo zal Ik u stellen tot een eeuwige heerlijkheid, tot een vreugde van geslacht tot geslacht." ^{Jes.60:14, 15}

Israëls toekomst betwist

Israël gaat zonder enige twijfel een glorie-tijd tegemoet. Staatslieden mogen trachten dat te verhinderen, en theologen mogen komen met hun bezwaren, maar: Gods Woord houdt stand in eeuwigheid, en zal geen duimbreed wijken. Ja, vele theologen bestrijden Israëls toekomst. Zij leren, dat God met Zijn volk heeft afgedaan en dat de Kerk Israëls plaats in Zijn heilsplan heeft ingenomen. Volgens hen is de christelijke Kerk de erfgenaam van Gods beloften aan Abraham. Zij noemen de Kerk "het geestelijk Israël". En alle profetische beloften betreffende Israëls toekomstige zegen "vergeestelijken" zij en passen die toe op de Kerk. Maar deze - overigens wijd-verbrede - theorie mist elke Bijbelse grond. Israël en Kerk (of Gemeente) zijn twee verschillende dingen. Beide hebben hun geheel eigen positie in Gods heilsplan. Zij nemen nimmer elkaars plaats in. De schrift laat ons duidelijk zien de scherpe tegenstelling tussen Israël en de Gemeente in belofte, roeping, dienst en toekomst. Israël wordt geroepen tot een aardse erfenis; de Gemeente tot een hemelse erfenis. Israëls ge-

trouwheid zou beloofd worden met aardse grootheid, rijkdom en glorie; de Gemeente wordt geen "aardse rijkdom" maar "schatten in de hemel" beloofd. Israëls zegen houdt verband met "de vrucht huns buiks, de dracht hunner koeien", met vruchtbare akkers en overlopende korenschuren, met "vroeg" en "spade regen"; de Gemeente daarentegen wordt gezegend met "geestelijke zegeningen in de hemel in Christus Jezus".

Israëls toekomst ligt in Palestina; de toekomst van de Gemeente ligt in de hemel. Israël zal uiteindelijk emigreren naar het aardse Kanaän; de Gemeente zal uiteindelijk emigreren naar het hemelse Kanaän. Wij doen de waarheid Gods geweld aan, als wij zonder meer Gods beloften aan Israël vergeestelijken en toepassen op de Gemeente. Maar "God zal Zijn waarheid nimmer krenken"!

Het huidige "Israël" - een teken des tijds!

Gelukkig gaan in onze dagen de ogen van vele gelovigen - ook van theologen - open voor Israëls toekomst. Hoe komt dat? Wel, omdat de gebeurtenissen rondom het Joodse volk in de laatste vijftig jaren duidelijk aantonen, dat het profetisch woord letterlijk in vervulling gaat. Immers na bijna twintig eeuwen verstrooiing hebben wij in onze generatie beleefd en beleven wij nog dagelijks, dat honderdduizenden Joden terugkeren "uit alle volken" naar het land, wat God hen gegeven heeft. Het gehele volk der Joden is op reis, of maakt zich gereed om op reis te

gaan. De uittocht uit de volkeren van Israël naar Palestina is in onze tijd begonnen. Daar hebben zij weer een eigen onafhankelijke staat, met een eigen regering.

Ja, wij beleven profetische dagen. Wat is Palestina in enkele jaren veranderd. Dorre zandwoestijnen zijn in vruchtbare akkers veranderd. Landbouw en industrie hebben een ongedachte vlucht genomen. Palestina staat vandaag in het centrum der wereldbelangstelling. En de onafhankelijke staat "Israël", een steen des aanstoots voor vele naties, is een onmiskenbaar feit. De geweldige "beroering", die vandaag door de Joden van alle landen gaat, sinds het ontstaan van het Zionisme aan het begin van deze eeuw, en die zijn hoogtepunt vond in 1948 door de uitroeping van de staat "Israël", is voor de wereld onverklaarbaar en voor de theologen een merkwaardig probleem, maar voor de christen, die zijn Bijbel kent, volkomen begrijpelijk. De Heilige Schrift geeft in Ezechiël 37:1-14 een helder licht over het gebeuren van onze tijd. De dorre doodsbeenderen van Israël, eeuwenlang begraven in het graf der heidense naties, begonnen zestig jaar geleden te "ritselen", toen de Jood Theodor Herzl, geschrokken door de anti-semitische tendenzen in het beruchte Franse Dreyfuss-proces, in zijn boek "Der Judenstaat" de grondbeginselen vastlegde van de latere Zionistische beweging. Sindsdien - "naderden de beenderen, elk been tot zijn been;.... daar werden zenuwen op dezelve, en daar kwam vlees op".

En in 1948, toen de geïmmigreerde Joden in Palestina hun onafhankelijkheid kregen, "kwam daar een huid over dezelve." Wij kunnen gerust zeggen, dat deze profetie van Ezechiël in onze tijd in vervulling is gegaan. Joden uit alle delen der wereld, gedreven door één gemeenschappelijke nood, naderden elkaar en werden tot één natie in het land, waaruit hun vaders eens werden verdreven. Het nationaal herstel van Israël is een feit geworden. Maar er is nog "geen geest in hen". Israël is nog niet geestelijk hersteld. Zij hebben zich helaas nog niet tot God bekeerd. Zij zijn teruggegaan naar hun land in ongeloof, precies zoals de Schrift voorzegt had. Daarom zullen zij nog een angstige tijd van benauwdheid, van ontzaglijke nood, van "grote verdrukking" tegemoetgaan. Van die tijd spraken de profeten: "O wee! Want die dag is zo groot, dat zijns gelijke niet geweest is; het is een tijd van benauwdheid voor Jakob; toch zal hij daaruit verlost worden." Jer.30:7

Ook Jezus zelf sprak in Zijn profetische rede van Mattheus 24 over de "grote verdrukking, hoedanig niet geweest is van het begin der wereld tot nu toe, en ook niet zijn zal." Mat.24:21; Dan.12:1 Maar in de "smeltkroes" van deze verdrukking, zal Israël - tot uiterste wanhoop gebracht - leren roepen tot God en zich tot Hem in waarachtig berouw bekeren. En God zal hen antwoorden en de hemel boven hen open doen, en - gedachtig aan Zijn verbond met Abraham - Zijn volk hun Bevrijder zenden. Deze Bevrijder zal niemand anders blijken te zijn, dan Jezus

Christus, hun Messias, die zij eens verwierpen. Ja, diezelfde Heiland, die éénmaal op aarde verscheen in armoede en nederigheid, zal op aarde wederkeren in kracht en heerlijkheid als Koning der Joden, ja als "Koning der koningen" en "Heere der heren". Mat.24:29 Deze gebeurtenis zal zichtbaar voor de ogen der gehele wereld plaats hebben. "Zijn voeten zullen te dien dage staan op de Olijfberg, die voor Jeruzalem ligt en Hij zal tot Koning zijn over de ganse aarde en zij zullen daarin wonen en er zal geen verbanning meer zijn, want Jeruzalem zal zeker wonen en het zal geschieden, dat al de overgebleven heidenen van jaar tot jaar zullen optrekken om de Koning, de Heere der heerscharen, te aanbidden." (lees Zacharia 14) Dan breekt het duizend-jarig vreedrijk van Jezus Christus op aarde aan, als een heerlijke afsluiting van de geschiedenis van Israël en van de heidense naties, en als een wonderbare eind-vervulling van Gods verbond met Abraham.

De gelijkenis van de vijgeboom

Misschien vraagt u, evenals de discipelen van Jezus: "Wanneer zullen deze dingen zijn"? Jezus' antwoord is duidelijk: "Leert van de vijgeboom deze gelijkenis: wanneer nu zijn tak teer wordt, en de bladeren uitspruiten, zo weet gij dat de zomer nabij is; also ook gijlieden, wanneer gij deze dingen zult zien geschieden, zo weet dat het nabij is, voor de deur." Mark.13:28-31 Deze vijgeboom is Israël. Eeuwen lang was zij onvruchtbaar. Maar de huidige staat "Israël" bewijst, dat haar takken teer

worden en haar bladeren uitspruiten. Welnu, Jezus zegt: "Wanneer gij deze dingen zult zien geschieden (en wij hebben ze zien geschieden), zo weet dat het nabij is, voor de deur! En Hij voegt er aan toe: "Voorwaar Ik zeg u, dat deze generatie (die getuige is van het teer worden van de takken der vijgeboom!) niet zal voorbijgaan totdat al deze dingen zullen geschied zijn." Mogen wij daaruit concluderen, dat de eindvervulling van alle profetieën betreffende Israëls toekomstige herstel bij de wederkomst van Christus zich in één mensen-generatie zal afspelen?

Hoe het ook zij: de komst des Heeren voor Zijn volk Israël is nabij, staat onmiskenbaar voor de deur. Hoeveel te meer dan de verschijning van onze Heiland in de lucht, om Zijn gemeente thuis te halen en te brengen in het huis Zijns Vaders, met zijn vele woningen. Deze gebeurtenis moet immers plaats hebben vóór de komst van Christus op aarde, om Zijn Koninkrijk aan Israël te herstellen. Eerst moet de gemeente worden opgenomen, zoals dat beschreven wordt in Johannes 14; 1Korinthe 15 en 1Thessalonicenzen 4. En het kan bijna niet anders, dat moet elk ogenblik kunnen plaats hebben. Want Jezus zegt zelf: "Als nu deze dingen beginnen te geschieden, zo ziet omhoog en heft uwe hoofden opwaarts, omdat uw verlossing nabij is."

Wat is het een voorrecht om in deze generatie te mogen leven. Want:

*"Al de teek'nen onzer dagen,
Zeggen mij: de komst genaakt,*

*Van de Bruigom, die Zijn liefste
Tot zich roept en haar volmaakt!"*

Wij kunnen de Heiland elk ogenblik verwachten. Lieve broeder of zuster, verwacht U Hem en bent u gereed Hem te ontmoeten? En elke onbehouden ziel wil ik toeroepen om toch de toevlucht tot Jezus te nemen eer het te laat is. Het zal te laat zijn - als Hij wedergekomen is. Dan breekt voor u de dag des oordeels aan. Maar nu is het nog voor u het heden der genade. ^{2Kor.6:2} Nog staat het kruis van Golgotha opgericht als een plaats der verzoening voor iedere zondaar. Ga met uw zonden naar dat kruis. Geloof in de Heere Jezus Christus, en gij zult zalig worden. Israël verwierp eens de Christus en Gods oordeel kwam over dat volk. God spaarde Zijn volk niet. Hij zal ook u niet sparen, als u Jezus verwerpt in ongeloof of onverschilligheid. Israël faalde in het beslissende uur van haar geschiedenis, toen zij met Jezus geconfronteerd werd - en Gods vloek en oordelen kwamen over de Joden. Thans staat u voor het beslissende uur van uw leven: "Wat zult gij doen met Jezus"? Uw antwoord op deze vraag beslist over leven en dood, hemel en hel, ja over uw eeuwig wel of wee! Ik bid u: "Neem Hem aan als uw persoonlijke Verlosser en Zaligmaker. Doe het nu! De, tijd is zeer kort voor u! Als u Hem heden aanneemt, zult u spoedig met al de gezaligden bij het laatste bazuingsgeschal "de Heere tegemoet gaan in de lucht, om voor altijd bij de Heere te zijn."

Maranatha - Jezus komt!

Ons Joods-Christelijke erfgoed?

Zin en Onzin

Miljoenen Christenen geloven dat Christendom en Jodendom hand in hand gaan. Christenen wordt geleerd dat het Oude Testament het erfgoed is dat wij ontvangen via de religie van het Judaïsme, terwijl het Christendom de multiraciale, heidense gemeente van het Nieuwe Testament is. Iedere behoorlijke christelijke stroming stelt dat het Jodendom de oorsprong is van het nieuwtestamentische Christendom. Wanneer men het leerstellige menu van het Rooms-katholicisme, de Griekse orthodoxie, het Protestantisme, het Evangelische Christendom en de Pinksterbeweging verkent, is duidelijk dat ze de algemene overtuiging omarmen dat het Christendom is gebouwd op de fundamenten van het oudtestamentische Jodendom.

Christenen zijn zo gewend om te horen dat het Christendom berust op het erfgoed van het Jodendom, dat ze het eenvoudigweg beschouwen als de waarheid van het evangelie. Ze trekken die gedachte helemaal niet in twi-
fel. De clerus van bijna elke reguliere kerk spreekt over ons Joods-Christelijke erfgoed alsof het een geaccepteerd feit is, dat nooit ter discussie staat. De gedachte schijnt ongeveer als volgt te zijn: omdat het Oude Testament Joods is en de religie van het Oude Testament voortkomt uit het Joodse volk, was Jezus Christus een Jood, en alle Christenen, waar dan ook, danken hun bestaan aan de Joden, het Jodendom en het Oude Testament.

Deze vaak herhaalde retoriek heeft in wezen de christelijke wereld gepro-

grammeerd om te geloven dat ze de Joodse gemeenschap eeuwige dank verschuldigd zijn voor wat ze hebben bijgedragen aan het Christendom.

Dit artikel is bedoeld om deze lange traditie ter discussie te stellen. Bovendien zal het idee dat het Christendom bij de Joodse gemeenschap in de schuld staat, voor eens en altijd worden uitgewist.

De primaire vooronderstelling van deze verhandeling is dat het Christendom op zichzelf staat, van Genesis tot Openbaring, zonder op enige wijze afhankelijk te zijn van het Jodendom.

Voorts moeten we vaststellen dat het Oude Testament geen Joods boek is, dat het Jodendom niet de godsdienst van het Oude Testament is, en dat het nieuwtestamentische Christendom

rust op de fundamentele waarheid dat het Christendom voortkomt uit het Oude Testament.

Het heersende denken op de kansels en in de kerkbanken van het christelijke westen is dat het Christendom is geboren uit de schoot van het Judaïsme. Aangezien 85% van de totale Bijbel Oude Testament is en men algemeen overtuigd is van de Joodse identiteit van het Oude Testament, komt men tot de gevolgtrekking dat het Jodendom de werkelijke moeder van het Christendom is. In overeenstemming met deze leer is de aanname dat alle mensen in het Oude Testament in wezen een Joodse nationaliteit hadden en dat Joden de boeken van het Oude Testament hebben geschreven. Deze opvatting wordt sterk verdedigd vanaf de kansels, maar wees verzekerd van dit feit, beste Christen: wij zijn de Joden helemaal niets verschuldigd. Christenen hoeven niet gegijzeld te worden door een religieus systeem dat ongeldig is en absoluut niet door de Bijbel wordt bevestigd. Laten we nu eens kijken naar het bewijs.

Judaïsme: een definitie

Zoals gedefinieerd door moderne geleerden, wordt het Jodendom op de volgende wijze samengevat:

The New Shorter Oxford English Dictionary definieert het Jodendom als: "De belijdenis of beoefening van de Joodse religie; de religie van de Joden, met het geloof in één God en een fundament in Mozaïsche en rabbijnse leringen."

En deze komt uit The Random House Dictionary of the English Language: "Judaïsme: De monotheïstische religie van de Joden met haar etnische, ceremoniële en wettelijke grondslagen in de voorschriften van het Oude Testament en in de leringen en commentaren van de rabbijnen, zoals die voornamelijk in de Talmoed worden gevonden."

Deel VII van The Jewish Encyclopedia, Copyright 1904, door Funk and Wagnall's Company, geeft deze omtrentende definitie: "Judaïsme: De religie van het Joodse volk; hun systeem van geloofsovertuigingen en leerstellingen, rituelen en gewoonten, zoals gepresenteerd in hun heilige literatuur en ontwikkeld onder invloed van de verschillende beschavingen waarmee ze in contact zijn gekomen, die zich uitbreidde tot een wereldreligie die vele naties en geloofsovertuigingen beïnvloedde. In werkelijkheid zou het woord 'judaïsme' alleen moeten verwijzen naar de religie van het volk van Judea, dat wil zeggen van de stam Juda. De naam 'Yehudi' (vandaar 'Judeese', 'Jood') duidt oorspronkelijk een lid van die stam aan, maar in de loop van de tijd werd de term 'Judaïsme' toegepast op de hele Joodse geschiedenis."

"Het Judaïsme is niet de godsdienst van het Oude Testament. Het Judaïsme was een nieuw geformaliseerd geloofssysteem van de Farizeeën, dat in Babel ontstond met de doelstelling om de mondelinge 'traditie van de oudsten' alsnog op schrift te stellen."

De volgende conclusies kunnen hieruit worden getrokken:

Het Judaïsme is de religie van de Joden, maar niet de godsdienst van de Israëlieten in het Oude Testament.

Het Judaïsme vindt zijn oorsprong in Babylon bij de tradities van de oudsten, niet bij Mozes en alle andere Israëlieten van het Oude Testament.

De Talmoed, niet het Oude Testament, is het fundament van het Judaïsme.

De religie van het Judaïsme en het geloof van het Christendom zijn aparte werelden en hebben geen enkele correlatie. Sterker nog, het Judaïsme is voornamelijk gestoeld op de mondelinge tradities van de oudsten. Wat betreft de schriftelijke uitingen van deze religie, zijn deze gebaseerd op beschrijvingen van rabbijnse uitspraken over rituele vragen, genaamd de Halachoth.

De nieuwe leefregel die uit deze uitspraken voortspoot was de Mishna. De heilige overleveringen die bekend staan als de Mishna, verenigd met een ander geheel van overleveringen (de Gemara), staan samen bekend als de Talmoed.

De commentaren die op het Oude Testament zijn geschreven, staan bekend als de Midrasjiem, en redeneringen die hierop zijn gebaseerd staan bekend als de Hagada.

Tenslotte zijn er mystieke interpretaties die, naast de grammaticale en

lexicale, bekend staan als de Kabbala. Deze zijn te vergelijken met de allegorische methode van Origenes en de eigentijdse, protestantse 'vergeestelijkende' interpretatiemethode.

In de tijd van de Heere Jezus werd deze enorme hoeveelheid rabbijnse geschriften over de Schrift heen gelegd. Het aanvaarden van deze massa van mondelinge overleveringen stond bekend als orthodox, en het terugkeren naar de tekst van de Schrift Zelf stond bekend als heterodoxie. De Heere Jezus had de opdracht om al deze mondelinge overleveringen die door de oudsten waren overgeleverd, te ontwijken en rechtstreeks naar de Schrift van het Oude Testament te gaan.

(Zie Scofield Study Bible Notes, New York, Oxford University Press, 1909, 1996, pagina 995.)

Onderzoek van de geschriften van het Nieuwe Testament laat duidelijk zien hoe de Heere Jezus de hierboven beschreven mondelinge tradities van de oudsten uitdaagde.

Het Evangelie van Mattheüs 23:1-39 bevat een beknopte en bittere dialoog tussen de Heere Jezus en de Farizeeën, wier geloof was gebaseerd op het Judaïsme, de religie van de Joden:

"Wee u, gij Schriftgeleerden en Farizeeën, gij geveinsden, want gij reinigt het buitenste des drinkbekers, en des schotels, maar van binnen zijn zij vol van roef en onmatigheid. Gij blinde Farizeër, reinig eerst wat binnen in den drinkbeker en den schotel is, op-

dat ook het buitenste derzelve rein worde. Wee u, gij Schriftgeleerden en Farizeën, gij geveinsden, want gij zijt den witgepleisterden graven gelijk, die van buiten wel schoon schijnen, maar van binnen zijn zij vol doodsbeenderen en alle onreinigheid. Alzo ook schijnt gij wel den mensen van buiten rechtvaardig, maar van binnen zijt gij vol geveinsdheid en ongerechtigheid." Mat.23:25-28

In het Evangelie van Markus, verwijft de Heere Jezus de Schriftgeleerden en de Farizeeën opnieuw met de volgende woorden:

"Doch tevergeefs eren zij Mij, lerende leringen, die geboden zijn der mensen; Want, nalatende het gebod Gods, houdt gij de inzettingen der mensen, als namelijk wassing en drinkbekers; en andere dergelijke dingen doet gij vele. En Hij zeide tot hen: Gij doet zeker Gods gebod wel te niet, opdat gij uw inzettingen zoudt onderhouden Makende alzo Gods woord krachteloos door uw inzetting, die gij ingezet hebt; en vele dergelijke dingen doet gij." Mark.7:7-13

Het Evangelie van Lukas vermeldt de waarschuwing van de Heere Jezus aan Zijn discipelen voor het zuurdeeg van de Farizeeën:

"Vooreerst wacht uzelfen voor den zuurdesem der Farizeën, welke is geveinsdheid. En er is niets bedekt, dat niet zal ontdekt worden, en verborgen, dat niet zal geweten worden." Luk.12:1-2

Mattheus 16:9-12 vermeldt een conversatie tussen de Heere Jezus en de discipelen:

"En Jezus zeide tot hen: Ziet toe, en wacht u van den zuurdesem der Farizeeën en Sadduceeën. En zij overlegden bij zichzelf, zeggende: Het is omdat wij geen broden mede genomen hebben... Hoe verstaat gij niet, dat Ik u van geen brood gesproken heb, als Ik zeide, dat gij u wachten zoudt van den zuurdesem der Farizeeën en Sadduceeën. Toen verstonden zij, dat Hij niet gezegd had, dat zij zich wachten zouden van den zuurdesem des broods, maar van de leer der Farizeeën en Sadduceeën?"

Het zuurdeeg van de Farizeeën en Sadduceeën bestond uit de mondelinge tradities van de oudsten, de religie van de Joden (Judaïsme), die in de eerste eeuw werden verkondigd onder de Farizeeën en Sadduceeën.

Paulus, zelf een Israëliet Rom.11:1 en een belangrijk lid van de Farizeeën, Fil.3:4; Hand.23:6 bekeerde zich van Judaïsme tot Christendom. Paulus sprak over zijn verleden in zijn brief aan de Galaten en zei dit over zijn vroegere band met het judaïsme: "Want gij hebt mijn omgang gehoord, die eertijds in het Jodendom was, dat ik uitnemend zeer de Gemeente Gods vervolgde, en dezelve verwoestte; En dat ik in het Jodendom toenam boven velen van mijn ouderdom in mijn geslacht, zijnde overvloedig ijverig voor mijn vaderlijke inzettingen." Gal.1:13-14

In Galaten 1:13-14, is het Griekse woord voor de religie der Joden Ioudaïsmos (Judaïsme). Het Judaïsme is niet gestoeld op het Oude Testament, maar is de mondelinge interpretatie van vele generaties rabbijnse leraren, die geleidelijk evolueerde naar de religie van het Judaïsme, in absolute tegenstelling tot het Christendom. Het Christelijk geloof berust op de eigenlijke tekst van het Oude Testament in plaats van op de gelaagde meningen en mondelinge tradities van de oudsten. Judaïsme en Christendom zijn volkomen verschillend: ze delen een ander wereldbeeld en komen voort uit tegengestelde bronnen. Het Christendom is geïnspireerd door Jehova en berust op het zuivere en onbesmette Oude Testament. Het Judaïsme daarentegen is gebaseerd op de tradities van de oudsten en is opgebouwd uit de interpretaties, meningen en tradities van mensen.

Dat het Oude Testament een Joods boek met Joodse beelden is, wordt tegenwoordig zo vaak herhaald door Christenen en hun clerus, dat het in beton gegoten lijkt in de hoofden van miljoenen mensen over de hele wereld. Dit geeft uiteraard geloofwaardigheid aan het idee dat het Christendom wel moet berusten op het Jodendom, waarvan zij aannemen dat het de godsdienst van het Oude Testament is.

Ter demonstratie dat het Oude Testament geen Joods boek is, maar een boek geschreven aan, voor en over Israëlieten, bedenk dan het volgende:

Het woord Jood

Het woord Jood is Hebreeuws (Yeh-hoo-dee), een Jehudiet, of Jood, primair een afstammeling van Jehudah, Juda, Jood.

Ten tweede: In het Oude Testament ging het koninkrijk der twee stammen onder de naam van de dominante en koninklijke stam Juda. In die zin zijn Joden de burgers - of hun afstammelingen - van dit twee-stammenrijk onder de naam Juda. Dus inclusief de stam van Benjamin (b.v. Paulus) en eventueel Levi (b.v. Mattheüs). Eveneens inclusief eventuele nakomelingen van andere stammen, die zich gevestigd hadden onder de Joden (b.v. Anna).

Ten derde: In het Nieuwe Testament wordt de naam Jood vrijwel uitsluitend gebruikt ter aanduiding van de aanhangers der Joodse religie. (Herodes wordt beschouwd als Jood, hoewel hij een Idumeër was, en als zodanig een afstammeling van Ezau.)

Voor een historisch perspectief over de Joden die niet verwant zijn aan Abraham, Izak of Jakob-Israël, leze men "The Thirteenth Tribe" door Arthur Koestler, Random House, New York, 1976. Koestler, een bekende schrijver en historicus, herleidt hedendaagse Askenazische Joden naar het bijna vergeten Khazaarse Rijk binnen de grenzen van het Russische Keizerrijk, ten tijde van Karel de Grote. De meeste hedendaagse Joden zijn helemaal geen afstammelingen van Juda en de

Hebreeuwse Israëlieten, zoals Koestler (zelf een Jood) uitlegt in zijn goed gedocumenteerde boek.

In tegenstelling tot wat er op de kansel en in de kerkbanken wordt beweerd over het tegenwoordige Christendom, is het Oude Testament geen Joods boek. Het woord Joden verschijnt in totaal 73 keer in het Oude Testament. 43 hiervan staan in het boek Esther. Het woord Joden verschijnt voor het eerst in 2Koningen 16:6 rond het jaar 742 voor Christus, meer dan 1000 jaar na Abrahams overlijden. Het woord Jood in welke vorm dan ook kwam niet voor tot na de splitsing van het huis van Israël. Alle twaalf stammen van Israël werden verdeeld in twee aparte huizen (of koninkrijken) rond 975 voor Christus, na de dood van Salomo.

Een historisch perspectief

De twee huizen of koninkrijken bleven gescheiden, ieder met zijn eigen politieke, sociale en religieuze geschiedenis, tot aan de tijd van hun ballingschap en verstrooiing.

Bij het noordelijke koninkrijk (of: huis van Israël), gebeurde dit tijdens de Assyrische invasies tussen 771 en 721 voor Christus.

Bij het zuidelijke koninkrijk (of: huis van Juda), kwam de eerste invasie in 713 voor Christus door de Assyriërs en later door de Chaldeeën in 607-606 voor Christus. Het einde kwam in 588 voor Christus met de invasie en deportatie van alle stammen naar Babel.

Jehova's belofte, via Zijn profeten, is dat er in de toekomst een terugver-

zameling van alle Israëlieten zal zijn (van beide koninkrijken dus), nu in de verstrooiing, gevolgd door een algehele restoratie van het koninkrijk Israël.

Het is juist, dat alle Joden Israëlieten zijn (nakomelingen van Jakob), maar niet dat alle Israëlieten Joden zijn (nakomelingen van Juda).

Maar een groot deel van de hedendaagse zogenaemde Joden zijn geen Israëlieten, zijn niet van Juda en zijn niet Hebreeuws. En dikwijls ook geen aanhangers van het Judaïsme.

De waarheid is dat het Christendom geen connectie heeft met het Judaïsme, en het Judaïsme heeft weinig tot geen connectie met de Bijbel. De veel gehoorde en verkondigde uitdrukking 'ons Joods-Christelijke erfgoed' is een enigma, een ware oxymoron.

Het Judaïsme is de belijdenis en beoefening van de Joodse religie. Het omvat een geloof in één God (het monotheïsme). Naast dat ene feit is het verder opgebouwd uit rabbijnse leringen, voornamelijk de Talmoed. Het is over de Heilige Schrift heen gelegd en in alle opzichten in strijd met het geschreven verslag van de Levende God. Het Jodendom doet alsof het het Oude Testament gebruikt, maar dat is slechts een rookgordijn om te verhullen dat het in werkelijkheid gebaseerd is op de mondelinge tradities van de oudsten en voortkwam uit de oude stad Babel, na de verwoesting van Jeruzalem en de tempel.

Het Judaïsme is een door mensen gemaakte religie van talmoedische traditie en kabbalistisch bijgeloof, die de Bijbelse wetten en leringen teniet doet en ontkent.

De god van het Judaïsme is niet de God Jehova van de Bijbel. In plaats daarvan is het een verzameling van de vreemde goden van de Talmoed, de Kabbala en de zelfvergoddelijking van de rabbijnen en degenen die hen volgen. De eerste Christenen van het apostolische Christendom kenden geen Joods-Christelijke erfgoed. Er kan terecht geconcludeerd worden dat het Christendom en het Judaïsme onderscheiden, aparte godsdienstige systemen zijn, die op geen enkel punt harmoniseren. Om het Christendom en het Judaïsme beter te onderscheiden slaan we de Bijbel open bij Genesis.

De harde Bijbelse waarheid

Genesis is het boek over de oorsprong, en in Genesis 5:1-2 benadrukt de Schrift dat. "Dit is het boek van Adams geslacht. Ten dage als God den mens schiep, maakte Hij hem naar de gelijkenis Gods. Man en vrouw schiep Hij hen, en zegende ze, en noemde hun naam Mens (lett. Adam), ten dage als zij geschapen werden." De Bijbel kent alleen deze Adamieten. De Israëlieten, een aftakking van deze Adamieten, nemen het grootste deel van de Bijbelse geschiedenis in beslag in de Wet, de Profeten, de Psalmen en de historische verhalen.

In Genesis 5 staan tien generaties patriarchen opgetekend, die een periode

van meer dan 16 eeuwen bestrijken. Daartoe behoren Adam, Seth, Enos, Kenan, Mahalal-el, Jered, Henoch, Methusalem, Lamech en Noach. Er is niets Joods aan deze tien generaties die 1656 jaren Bijbelse geschiedenis beslaan.

De volgende tien generaties van Adamitische nakomelingen worden ook vermeld in Genesis en bevatten Sem, Arfachsad, Selah, Heber, Peleg, Rehu, Serug, Nahor, Terah en Abram. ^{Gen.11:10-17} Wederom bevinden zich geen Joden onder deze Adamitische populatie. Uit deze aftakking van het Adamitische ras, koos God Abram, tezamen met zijn vrouw Sarai, als degenen door wie Hij Zijn toekomstige plannen voor Zijn volk en het rechtvaardige herstel van de aarde zou uitwerken.

Jehova ging een bijzondere verbondsrelatie aan met Abraham, zoals Genesis 12, 13, 15, 17, 21 en 22 bevestigen. Deze verbondsbeloften werden voortgezet in Izak, de beloofde zoon van Abraham en Sara, die lang nadat het echtpaar zich nog kon voortplanten, als door een wonder werd geboren.

Izak en Rebekka, beiden uit de zaadlijn van het verbond, werden gekozen om het Abrahamitische verbond der belofte voor de tweede generatie voort te zetten. Na zo'n twintig jaar huwelijk kreeg Rebekka de tweelingzonen Jakob en Ezau, de eerste en enige kinderen die uit haar werden geboren. Ezau, de oudste, verkocht zijn geestelijke geboorterecht en verspeelde daarmee zijn eerstgeboorterechten.

Jakob zette vervolgens het Abrahamitische verbond der belofte voort. Hij en zijn vrouwen Leah, Rachel, Zilpa en Bilha werden de ouders van twaalf zonen en een dochter. De zonen in volgorde van geboorte waren Ruben, Simeon, Levi, Juda, Dan, Nafthali, Gad, Aser, Issaschar, Zebulon, Jozef en Benjamin.

Jakob, wiens naam was veranderd in Israël, ^{Gen.32:28; 35:10} droeg deze generieke familienaam over aan zijn twaalf zonen en hun kinderen, waaronder de twee zonen van Jozef, Efraïm en Manasse. ^{Gen.48}

Rond 1825 voor Christus bracht Jakob zijn familie, die nu rond zeventig zielen telde, naar Egypte om een zware hongersnood te overleven. Jakobs familie bleef in Egypte, wonend in het land Gosen. Na ongeveer 215 jaar in het land Egypte te hebben gewoond, vermenigvuldigde deze familie zich tot een natie van ongeveer drie miljoen mensen. Na lange jaren van harde slavernij en dienstbaarheid leidde Jehova Zijn volk, onder de leiding van zijn dienaar Mozes, uit het land Egypte de Sinai woestijn in. Tot op dit moment in de tijd (1612 voor Christus) was het woord Jood nog steeds niet in de Schrift verschenen. Ik benadruk nogmaals: tot op dit moment in hun geschiedenis was er nog nooit een Israëliet een Jood genoemd.

Ongeveer vijftig jaar later onderwierpen de Israëlieten, onder leiding van Jozua, de Kanaënieten en andere vijandige tegenstanders en namen

het Beloofde Land in. De Israëlieten verbleven de volgende 350 jaar in het land Kanaän onder de leiding van richters. Een opeenvolging van richters regeerden over dit theocratische rijk, te beginnen met Othniël en eindigend met Samuël.

Koning Saul werd naar voren geschoven als de eerste monarch en besteeg de troon van Israël rond 1102 voor Christus. Na een regering van 40 jaar, volgden David, en daarna Salomo, Saul op, die elk 40 jaar regeerden.

In 982 voor Christus werd het koninkrijk Israël verdeeld in twee afzonderlijke huizen, elk met een eigen hoofdstad en politieke jurisdictie.

De tien stammen van het noordelijke koninkrijk - onder de naam Israël - stationeerden hun hoofdstad in Samaria. Zo'n negentien opeenvolgende koningen heersten over dit koninkrijk, onder negen verschillende dynastieën, totdat dit koninkrijk werd leeggeplunderd en alle Israëlieten werden gedeporteerd en verstrooid, beginnend 741 voor Christus. Het eindigde met de inname van Samaria en de deportatie van de mensen in het land in 721 voor Christus. Nergens in de gehele Schrift werden enigen van de miljoenen Israëlieten die leefden in het noordelijke koninkrijk en verstrooid werden, ooit Joden genoemd.

Rond het jaar 739 voor Christus, werd het zuidelijke koninkrijk, bekend als Juda, bedreigd door Syrië en Pekah,

de zoon van Remalia, koning van Israël. Hij was het land binnengevallen en had de Joden uit Elath verdreven. Dit is de eerste keer dat het woord Joden voorkomt in het Oude Testament. Hierbij verwees het woord slechts naar de inwoners die leefden in het koninkrijk van Juda. Het zou absoluut en overduidelijk onjuist zijn om het woord Joden te gebruiken om de miljoenen Israëlieten te beschrijven die toen in het Noordelijke koninkrijk woonden, vlak voor de grote Assyrische invasie en hun deportatie. De Joden van Elath in het koninkrijk Juda waren allemaal Israëlieten. Er is eenvoudigweg geen plausibele rechtvaardiging om het Oude Testament het verslag of de geschiedenis van het Joodse volk te noemen.

De duidelijke waarheid van de Schrift

Op zijn best bestond het ware Juda uit slechts één deel van de twaalf stammen van het huis van Israël. De religie van het Jodendom is onbekend in het Oude Testament. Deze religie ontwikkelde zich in Babel en bestond uit de mondelinge tradities van de rabbijnse leraren die hun interpretaties boven het oudtestamentische geheel van de Schrift plaatsten.

Het zuidelijke koninkrijk van Juda, bestaand uit de stam van Juda, Benjamin en een deel van Levi, met zijn hoofdstad in Jeruzalem, bleef langer bestaan dan het noordelijke koninkrijk. Hun problemen begonnen echter in 711 voor Christus, toen de Assyriërs voor het eerst dit koninkrijk binnen-

vielen. ^{2Kon.18:13; Jes.36-39} Ze voerden de mensen die leefden in de ommuurde steden van Juda en masse weg, net als de miljoenen Israëlieten die al weggevoerd waren uit het tienstammenrijk van het noordelijke koninkrijk. De legers van Nebukadnezar, koning der Chaldeeën, voerden de drie volgende invasies uit, beginnend in 606 voor Christus en nogmaals in 598 en 587 voor Christus. Tegen deze tijd waren alle twaalf stammen weggevoerd naar de regio's die onder de controle stonden van de Assyriërs en later de Chaldeeën.

De inwoners van Juda verlieten hun thuisland, zichzelf Israëlieten noemend, maar later in Babel werden ze bekend onder de naam Joden. Een grote transformatie vond plaats tijdens hun zeventig jaar in Babel. Deze veranderingen gingen door bij de Joden die in Babel achterbleven en nooit terugkeerden naar het thuisland Judea. Slechts een overblijfsel van minder dan 50.000 personen keerde terug naar Jeruzalem om de tempel en de stad te herbouwen aan het einde van de 70-jarige Babylonische ballingschap.

Omstreeks 536 voor Christus migreerde een overblijfsel van ongeveer 41360 mensen ^{Ezr.2:64} uit de stammen van Juda, Benjamin en Levi vanuit Babel terug naar Jeruzalem, onder de zegen van het decreet dat werd uitgevaardigd door Cyrus/Kores, de koning van Perzië, en onder leiding van Zerubbabel (de gouverneur) en Jesua (de ho-

gepriester). De Israëlieten wilden de tempel en fundamenten van de oude stad Jeruzalem herbouwen. Dit werk vorderde onder de soevereiniteit van Jehova en de geïnspireerde woorden van zijn profeten Haggai, Zacharia en Maleachi. De wederopbouw van de tempel, de stad Jeruzalem en de muren rondom de stad werd uiteindelijk voltooid onder leiding van Ezra, Nehemia en degenen die hen vergezelden bij dit zware herstelwerk. Eerst na de terugkeer van deze Israëlieten uit de stammen Juda, Benjamin en Levi werden de terugkerende ballingen vaker Joden genoemd, in tegenstelling tot Israëlieten.

Veruit het grootste deel van de Israëlieten uit alle twaalf stammen, bleef in ballingschap en werd nooit Joden genoemd. Aan het einde van de oudtestamentische geschiedenis bevond het grootste deel van de Israëlieten, miljoenen van hen, zich in ballingschap onder de volkeren, afgesneden van het rijk van Israël. Zij waren vreemdelingen en bijwoners geworden van het verbond der belofte gedaan aan hun vaderen Abraham, Izak en Jakob-Israël.

Slechts een overblijfsel van de twee stammen was teruggekeerd naar Jeruzalem, aan het einde van de 70-jarige Babylonische ballingschap.

De Jood Flavius Josephus in zijn Joodse Oudheden Boek XI, Hoofdstuk V, par. 2, n.a.v. de Joodse terugkeer onder Ezra:

"Thans deed hy alle de **Jooden** die toen te Babilon waren tzamenkomen, las hen dien brief voor, van welken hy 't oorsprongklyke voor zich behieldt, en afschriften daar van zondt aan de **Jooden** die in Medië woonden. Men kan ligtelyk oordeelen hoedaanig des volks blydschap was, wanneer zy des Konings godvruchtigheyd jegens God, en zyne goedgunstigheyd jegens Esdras (d.i. Ezra) verstonden. Veelen wierden te raade zich aanstonds met alle hunne have na Babilon te gaan; Maar de overige **Israëlit**en wilden dat land niet verlaaten.

Invoegen dat alleenlyk de stammen van Juda en Benjamin weder na Jeruzalem keerden; en deezē zyn 't die nu in Asië en Europe onder de heerschappy der Romeynen staan:

Want de **andere tien stammen** zyn aan gene zyde van den Eufraat gebleeven, en aldaar bijna ongelooflyk vermenigvuldigd.

Onder die welke zich in groote getale by Esdras vervoegden, waaren veele Priesters, Leviten, deurwachters, zangers, en andere Tempeldienaars."

Vergelijk vooral de wat meer letterlijke Engelse vertaling van William Whiston:

"So he read the epistle at Babylon to those **Jews** that were there; but he kept the epistle itself, and sent a copy of it to all those of his own nation that were in Media; and when these **Jews** had understood what piety the king had towards God, and what kindness he had for Esdras, they were all

greatly pleased; nay, many took their effects with them, and came to Babylon, as very desirous of going down to Jerusalem;

but then the entire body of the people of **Israel** remained in that country;

wherefore there are but **two tribes** in Asia and Europe subject to the Romans, while

the **ten tribes** are beyond Eufraathes till now, and are an immense multitude, and not to be estimated by numbers.

Now there came a great number of priests, and Levites, and porters, and sacred singers, and sacred servants, to Esdras."

Flavius Josephus schreef dit ten tijde van de apostelen, in de eerste eeuw van onze jaartelling.

De profeten uit het Oude Testament, ieder onder de inspiratie van Jehova Elohim, verkondigden een toekomstige verzameling en hereniging van het huis van Israël en het huis van Juda in het land van hun vaders, het herstel van de troon van David en het herstelde koninkrijk. ^{Hand.1:6} Maar dat is dus nog toekomst.

Resumé

Concluderend, wordt er in het Oude Testament, vanaf Genesis tot aan het einde van Maleachi, gesproken over één God Jehova, over een komende Messias die Zijn volk zal redden en uiteindelijk Zijn volk zal verzamelen, herenigen en herstellen in het land dat werd beloofd in het eeuwige ver-

bond aan Abraham en zijn zaad.

Het Oude Testament onderwijst slechts één godsdienst: dat is het geloof van Abraham, Izak, Jakob/Israël en de twaalf stammen. Dit geloof is de basis van het Nieuwe Testament.

Wanneer men de basis en het fundament van het Nieuwe Testament betreedt, wordt men onmiddellijk geconfronteerd met twee religies:

De ene is de historische, waarin de Heere Jezus en Zijn apostelen demonstreerden, dat het nieuwtestamentische Christendom niets anders is dan de vervulling van de oudtestamentische wet, profeten, psalmen en geschiedenissen.

De tweede daarentegen is de religie van het Jodendom, waarin de Fari-zeeën, Sadduceeën en Herodianen proberen de mondelinge tradities van de rabbijnse leraren te stimuleren, geschreven in de Halachoth (rabbijnse uitspraken over rituele vragen), de code die voortvloeide uit deze beslissingen (de Mishna) en de Hebreeuwse heilige legenden (de Gemara), tezamen de Talmoed genoemd. Dan was er nog het Oude Testament (Midrashim) en de verdere gevolgtrekkingen die hieruit werden gemaakt (de Hagada) en de mystieke interpretaties die bekend staan als de Kabbala. Deze verzameling oudsten (rabbijnen) is waar onze Heere Jezus mee te maken kreeg tijdens Zijn bediening. Dit wordt duidelijk aangetoond als men het Nieuwe Testament volgt via de Evange-

liën van Mattheüs, Markus, Lukas en Johannes. Keer op keer wordt de Heere Jezus geconfronteerd met de Farizeeën, Saduceeën of Herodianen, en er ontstaat een confrontatie over de religie van deze mensen in tegenstelling tot de leringen van het Oude Testament zelf!

De strijd gaat vandaag de dag nog steeds door op de preekstoelen van het Christendom over de hele wereld. De religie van de Farizeeën en Saduceeën, die nu het Jodendom wordt genoemd, is in strijd met het Christendom. Het reguliere Christendom heeft geprobeerd vrede te sluiten door te sussen en marchanderen, waarbij de mensen in de kerkbanken er voortdurend aan herinnerd worden dat het Christendom rust op een fundament van Judaïsme en dat Christenen over de hele wereld bij de Joden voor eeuwig in de schuld staan. Niets is verder bezijden de waarheid. Er bestaat geen verband tussen Jodendom en Christendom. Ze huwden elkaar nooit en zullen dat ook nooit doen. Ze vertegenwoordigen twee verschillende religies: de ene gebaseerd op de Talmoed en de bijbehorende leringen, en de andere op de Bijbel en Jezus Christus, zowel het Oude als het Nieuwe Testament.

Moge God onze Vader, door het geloof in onze Heer Jezus Christus, iedere Christen het onderscheid geven tus-

sen de tradities van het Jodendom en het geloof van het Christendom. Het gaat om uw verlossing. Buiten de persoon van de Heer Jezus Christus, de Weg, de Waarheid, het Leven en het Licht, is er geen verlossing. Het Judaïsme biedt geen plaats aan Jezus Christus, terwijl het hart en de ziel van de christelijke godsdienst juist Jezus Christus is, de Zoon van de levende God en de enige hoop op verlossing.

Jezus Christus, de Evangelieën en de Brieven, rustend op het fundament van de Wet, de Profeten en Psalmen, zijn het fundament en de structuur van de christelijke godsdienst. Het Jodendom is een religie die is opgebouwd uit de mondelinge tradities van de schriftgeleerden en berust op een bedrieglijk fundament van de Talmoed en bijbehorende geschriften, interpretaties en mondelinge overleveringen van de rabbijnen uit Babel!

Het Christendom en het Jodendom hebben niets met elkaar gemeen. Net als olie en water kunnen ze niet vermengd worden. Het ene is een wandel naar het Licht, het andere een reis naar de duisternis. Denk daaraan bij de volgende keer dat u een predikant, een televisie nieuwsexpert of gewoon een man op straat commentaar hoort geven op ons grote Joods-Christelijke erfgoed. Het is een oxymoron.

Uit Van Dale's Groot woordenboek van de Nederlandse taal:

Oxymoron: Stijlfiguur, die een nauwe verbinding van twee tegenovergestelde begrippen bevat, bv. een jeugdige grijsaard, levend dood, knap lelijk, ongekroonde koning, oud nieuws, ziende blind en horende doof.

NBC-Studiereis naar Brittannië

Waar was de Heere Jezus tussen Zijn twaalfde en dertigste levensjaar? Hoewel de Bijbel ons geen direct antwoord geeft op deze vraag, impliceert deze wel degelijk, dat Hij lange tijd buitenslands reisde en predikte, en daar ook werd geëerd. In vele overleveringen worden landen genoemd waar Hij zou hebben verbleven, maar nergens zijn die tradities zo sterk als in het zuiden van Engeland. En waarom juist daar?

Wie er voor het eerst van hoort, haalt zijn schouders op, maar wie er zich in verdiept, wordt - buiten de mondelinge overleveringen - geconfronteerd met tientallen specifieke locaties en zichtbare herinneringen aan de vroege vestiging van het Christendom in dit oude Brittannië. Niet voor niets heeft de R.K. kerk altijd bevestigd, dat Brittannië het eerste land was, dat officieel het Christelijk geloof aanvaardde, door de prediking van de apostelen.

Sinds september 1996 organiseerde het NBC enige malen een indrukwekkende groepsreis naar een deel van deze historische plaatsen.

In 2020 kon helaas een voorgenomen reis niet doorgaan vanwege coronamaatregelen. Deze reis staat nu alsnog geboekt voor zaterdag 26 oktober tot zaterdag 2 november 2024. De mensen op de deelnemerslijst van 2020 hebben hiervan eerst bericht gekregen. Hoewel de inschrijving eigenlijk al gesloten zou moeten zijn, geven wij u toch nog hiervan bericht, aangezien nog enige plaatsen beschikbaar zijn.

Hoogstwaarschijnlijk is dit de laatste keer dat wij dit doen, dus stel niet uit en meld u aan.

Wuppertal, 27 juli tot 3 augustus 2024

onderwerp:

"Van Olijberg naar Jeruzalem"

Indien de algemene hemelvaartsdag nog uitblijft en onze "Heer vertoeft te komen", en meer aardse beperkingen worden opgeheven en uitblijven..... Ja, dan hopen wij toch weer onze jaarlijkse zomerconferentie te houden in Wuppertal, in Bildungsstätte Bundeshöhe. Ondanks onzekere omstandigheden moeten wij toch nu reeds onze voorbereidingen treffen.

's Morgens, om 9:45 uur en 's avonds, om 19:30, worden de bijbelstudiebijeenkomsten gehouden. Ontbijt, warme maaltijd en broodmaaltijd respectievelijk om 8:30, 12:30 en 18:00 uur. De rest van de tijd is aan u om in te vullen. Wij zorgen voor de samenkomsten en (gratis) koffie en thee, bijna de gehele dag door.

Het complex beschikt over diverse kamers, waar mensen gezellig samenkomen. Een aparte ruimte is ingericht waar de jeugd kan vertoeven. Die is redelijk geluiddicht, zodat anderen niet hoeven te worden gestoord.

Onze conferenties zijn niet bestemd voor een bepaalde doelgroep. Mensen van 0 tot ruim 80 jaar komen in de eerste plaats om de bijbelstudiebijeenkomsten te bezoeken, en verder om gezellig samen te zijn met anderen, of zich juist daarvan af te zonderen. Alles kan. Veel luieren, of elke middag een uitstapje

maken naar de één of andere bezienswaardigheid. U ziet maar.

Voor de kampeeders onder ons wordt een gedeelte van het terrein als oergezellige camping ingericht.

Zowel intern als op de camping is het aantal plaatsen beperkt. Geeft u zich dus tijdig op voor deelname.

De tarieven zijn dit jaar als volgt:

Intern:

baby's en peuters tot en met 2 jaar	€ 0,00
kinderen van 3 tot en met 5 jaar	€ 185,00
kinderen van 6 tot en met 12 jaar	€ 275,00
jeugd van 13 tot en met 16 jaar	€ 350,00
volwassenen van 17 jaar en ouder	€ 430,00

Kampeeders:

baby's en peuters tot en met 2 jaar	€ 0,00
kinderen van 3 tot en met 5 jaar	€ 62,00
kinderen van 6 tot en met 12 jaar	€ 85,00
jeugd van 13 tot en met 16 jaar	€ 110,00
volwassenen van 17 jaar en ouder	€ 145,00

Neem eventueel contact met ons op voor een betalingsregeling.

**Opgaven voor deelname vanaf 1 januari 2024
via het inschrijfformulier op www.bijbelstudie.nl**

Agenda van Ab Klein Haneveld

ALKMAAR donderdag 11/25 apr;
23 mei; 19:45 uur;
"De Alkenhorst",
Schelfhoutlaan 4;
De brief aan Efeze

EMMEN maandag 15/29 apr; 13/27
mei; 19:30 uur;
Stadskerk Emmen;
Van Schaikweg 59;
De profet Zefanja

AMERSFOORT woensdag
3/17 apr; 1/15/29 mei;
20:00 uur; "De Hoeksteen",
Klaartje Donzepad 59;
Het boek Genesis

LINSCHOTEN maandag 8/22 apr;
6 mei; 20:00 uur; "Bij de Tol",
Nieuwe Zandweg 12;
Het boek Richteren

APELDOORN

18 mei; 21 sep; 30 nov
zaterdag, 10:00 tot 16:00 uur
"Het Bolwerk", Ravelijn 55

Nederlands Bijbelstudie Contactdag
onderwerp op 18 mei:

Random Kerst

METEREN zondag 14 apr;
12 mei; 9 jun;
10:00 uur; Dorpshuis,
Achtersteweg 17;
De brieven aan Timotheüs

ELBURG dinsdag 9/23 apr;
7/21 mei; 19:45 uur;
Buurtgebouw Oostendorp,
Zuiderzeestraatweg Oost 32
Het Evangelie van Lukas

BEEKBERGEN zondag
19 mei; 6 okt; 15 dec;
10:30 uur; "De Hooge Weye",
Dorpsstraat 28-36;

ELBURG zondag 28 apr; 12/26 mei;
17:00 uur;
Buurtgebouw Oostendorp,
Zuiderzeestraatweg Oost 32

BEVERWIJK zondag 5 mei; 22 sep;
3 nov; 10:00 uur; B.H.K.-gebouw,
Groenelaan 74

URK dinsdag 2/16/30 apr; 14/28 mei;
20:00 uur; De Meer 2 a
De Openbaring van Johannes

DRACHTEN donderdag 4/18 apr;
20:00 uur; "De Fontein",
De Kolken 89;
De brieven aan Timotheüs

APELDOORN zondag 26 mei;
Doopdienst, Bosweg 77;
Aanvang 13:30

***Raadpleeg op www.bijbelstudie.nl de agenda voor eventuele
wijzigingen en aanvullingen.***

Verwoesting

Niet de actualiteit rond Israël en de Filistijnen was de aanleiding tot publicatie van de twee artikelen op de voorgaande pagina's. De verhuizing van mijn bibliotheek leidde ertoe, dat reeds maanden geleden beide op mijn buro terecht kwamen voor reproductie. De actualiteit was slechts aanleiding tot uitstel. Het Woord van God is immers niet afhankelijk van de actualiteit. Het blijft ondanks omstandigheden en omstanders altijd hetzelfde. Dat het Joodse volk als volk de functie waartoe het uitverkoren was heeft afgewezen, is een historisch feit. De Bijbel spreekt van hun val en struikeling. En van hun tafel als een strik en vergelding. ^{Rom.11:9-12} Het was tragisch, het blijft tragisch, en zal tragisch zijn ook in de toekomst. Hoe dan ook, deze seculiere, ongelovige, staat zal, ondanks de gevoerde naam Israël, verwoest worden onder het oordeel des Heeren. Voor mijn vader was het in 1960 aanleiding tot het schrijven van dit artikel, zijnde de inhoud van Morgenrood Brochure nr. 2. Ook voor hem waren alle Joden "beminden om der vaderen wil", ^{Rom.11:28} hetgeen enkele jaren later onder omstandigheden leidde tot de oprichting van de Stichting Israël & de Bijbel, met als doel Evangelisatie onder de Joden. Veel vroeger heette dat in goed Nederlands Jodenzending. Als men iets voor de Joden wil doen, zou men in navolging van Paulus bidden voor hun zaligheid en dus bereid zijn bij te dragen aan de verkondiging van een levende Jezus Christus.

Ab Klein Haneveld

Nederlands Bijbelstudie Circulaire

Uit de statuten: "De Stichting Nederlands Bijbelstudie Centrum stelt zich ten doel de kennis van de inhoud van de Bijbel, die zij beschouwt als Gods Woord, te verspreiden. De stichting tracht haar doel te verwezenlijken door getuigenis in woord en geschrift." In de praktijk wordt dit o.a. gedaan door het houden van bijbelstudie-avonden, tentcampagnes, contactdagen, conferenties en studiereizen; de publicatie van de lezingen op internet en eventuele geluidsdragers; de uitgave van brochures en deze circulaire.

Financieel is het Nederlands Bijbelstudie Centrum afhankelijk van vrijwillige bijdragen.

Correspondentieadres

Ondernemersweg 22
8304 BH Emmeloord
telefoon (0527)265568
www.bijbelstudie.nl
info@bijbelstudie.nl

Giften

NL03 INGB 0005 5676 69
NL88 RABO 0308 7470 46

ten name van

Nederlands Bijbelstudie Centrum

Giften voor de tentevangelisatie

NL87 RABO 0103 5810 06

ten name van

N.B.C. Evangelisatie

**Beide stichtingen hebben een
ANBI goedkeuring**